

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Cob/179/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312212541
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Bahníková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1312212541.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Oľgy Bahníkovvej a členov senátu JUDr. Ľubici Kriškovej a JUDr. Ľubici Břouškovvej v právnej veci navrhovateľa: Rail media, s.r.o., Smetanova 13, 811 03 Bratislava, IČO: 36 291 943, zast. Advokátska kancelária Roštár - Slovák, s.r.o., Révová 7, 811 02 Bratislava, IČO: 36 858 731, proti odporcovi: Železničná spoločnosť Slovensko, a.s., Rožňavská 1, 832 72 Bratislava, IČO: 35 914 939, o určenie existencie právneho vzťahu, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 20Cb/70/2012-615 zo dňa 17.4.2013 takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave návrh navrhovateľa na prerušenie odvolacieho konania zamietá.

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava III č. k. 20Cb/70/2012-615 zo dňa 17.4.2013 **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd Bratislava III napadnutým rozsudkom návrh v celom rozsahu zamietol a odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení súd uviedol, že návrhom na začatie konania zo dňa 06.09.2012, doručeným súdu dňa 07.09.2012 sa navrhovateľ domáhal, aby súd vydal rozhodnutie, ktorým by určil, že ústna dohoda, ktorá bola medzi navrhovateľom a odporcom uzavretá začiatkom roka 2010 je platná, t. j. medzi navrhovateľom a odporcom existuje platný právny vzťah, pričom predmetom záväzku odporcu v zmysle tejto platnej ústnej dohody je akceptácia žiadostí navrhovateľa o realizáciu objednávok v prípade, ak je objednávka navrhovateľa v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky (sprístupnenie unikátneho zariadenia poskytnutím reklamného priestoru na hnutel'nom a nehnuteľnom majetku odporcu) a záväzok navrhovateľa zaplatiť odporcovi primeranú odplatu za ním poskytnutý reklamný priestor.

Podaním zo dňa 21.01.2013 navrhovateľ žiadal upraviť petit tak, aby súd:

I. určil, že navrhovateľ a odporca sú účastníkmi právneho vzťahu vzniknutého na základe ústnej dohody koncom kalendárneho roka 2009, ktorej predmetom je záväzok odporcu akceptovať žiadosti navrhovateľa o realizáciu objednávok (záväzok odporcu sprístupniť navrhovateľovi unikátne zariadenie poskytnutím reklamného priestoru na hnutel'nom a nehnuteľnom majetku, ktorý je v jeho vlastníctve alebo v správe) a záväzok navrhovateľa zaplatiť odporcovi primeranú odplatu za poskytnutie reklamného (mediálneho) priestoru sprístupnením unikátneho zariadenia odporcu, a to z účinnosťou od 01.01.2010.
II. zaviazal odporcu, ako vlastníka a správcu unikátneho zariadenia (osobných železničných vozňov a lokomotív), k povinnosti za primeranú odplatu navrhovateľovi zabezpečiť prístup k svojmu unikátnemu zariadeniu na účely distribúcie reklamných a propagačných materiálov na sedadlách a stolíkoch nachádzajúcich sa v osobných železničných vozňoch a lokomotívach zaradených do platného grafikonu

odporcu, a to poskytnutím reklamného (mediálneho) priestoru na základe navrhovateľových objednávok (žiadostí), do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. zaviazal odporcu k povinnosti nahradiť navrhovateľovi trovy konania.

O návrhu navrhovateľa na zmenu petitu rozhodol súd uznesením zo dňa 13.03.2013 tak, že požadovanú zmenu petitu pripustil.

Súd uviedol, že právny predchodca odporcu - Železničná spoločnosť, a.s. uzatvoril dňa 15.5.2002 so spoločnosťou UNIMEDIA, spol. s r.o. zmluvu o reklame na hnutelnom a nehnuteľnom majetku, ktorá bola uzatvorená na dobu určitú do 31.12.2009, a ktorej platnosť a účinnosť uplynutím dohodnutej doby trvania zanikla s tým, že odporca listom zo dňa 26.9.2009 oznámil spoločnosti UNIMEDIA, spol. s r.o., že ak má záujem o uzatvorenie novej zmluvy, aby sa obrátila na odbor komunikácie odporcu, ktorý reklamné aktivity na majetku odporcu koordinuje. Na základe poverenia spoločnosti UNIMEDIA, spol. s r.o. zo dňa 01.02.2007 bol navrhovateľ oprávnený vykonávať všetky činnosti súvisiace s realizáciou a vykonávaním Zmluvy o reklame na hnutelnom a nehnuteľnom majetku, najmä na uzatváranie dohôd a iných zmlúv súvisiacich s realizáciou zmluvy, vrátane rokovania s tretími osobami. Navrhovateľ nebol zmluvnou stranou Zmluvy o reklame na hnutelnom a nehnuteľnom majetku, bol iba poverený spoločnosťou UNIMEDIA, spol. s r.o. realizáciou zmluvy.

Súd s poukazom na ust. § 191 ods. 1 Obchodného zákonníka uviedol, že odporca je akciovou spoločnosťou, ktorej menom koná predstavenstvo spoločnosti ako štatutárny orgán. Odo dňa vzniku odporcu je v obchodnom registri zapísaný spôsob konania menom spoločnosti tak, že v mene spoločnosti konajú a podpisujú vždy spoločne najmenej dvaja členovia predstavenstva, z ktorých jeden je predseda alebo podpredseda predstavenstva. Podpisovanie za spoločnosť sa vykoná tak, že k vytlačenému alebo napísanému názvu spoločnosti, menám a funkciám v predstavenstve podpisujúci pripoja svoj podpis.

Podľa tvrdenia navrhovateľa mal medzi navrhovateľom a odporcom vzniknúť zmluvný vzťah s obdobným predmetom záväzkov, aký bol dohodnutý v Zmluve medzi spoločnosťou UNIMEDIA, spol. s r.o. a právnym predchodcom odporcu - Železničnou spoločnosťou, a.s., a to v ústnej forme uzatvorenej medzi navrhovateľom a odporcom, v mene ktorého mal konať iba bývalý riaditeľ odboru komunikácií Ing. Čikovský.

Súd v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 29 Cdo 695/2000, ktorého právna veta znie: Konateľ (konatelia) je (sú) štatutárnym orgánom spoločnosti s ručením obmedzeným (§ 13 ods. 1, § 133 ods. 1 OBZ) a jeho (ich) konanie je priamym konaním právnickej osoby; pokiaľ konal pri uzavieraní kúpnej zmluvy len jeden konateľ, hoci mali konať obidvaja konatelia, nekonala právnická osoba riadne svojim štatutárnym orgánom a kúpna zmluva je z toho dôvodu absolútne neplatná pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ). (Právo a podnikání, 2005, č. 1, s. 30).

Dôsledkami neplatnosti právneho úkonu z dôvodu nedodržania spôsobu konania štatutárneho orgánu sa zaoberal aj NS SR vo svojom rozsudku R 15/2009 (sp. zn. 5 Cdo 42/2007 z 31.1.2008): Pokiaľ z výpisu z obchodného registra vyplýva určitý spôsob konania štatutárneho orgánu obchodnej spoločnosti, treba ho dodržať nielen pri uzatváraní kúpnej zmluvy, ale aj pri uzavretí zmluvy o budúcej zmluve (§ 50a Občianskeho zákonníka). Ak sa u obchodnej spoločnosti pre formu prejavu jej vôle v zmluve o prevode jej nehnuteľného majetku vyžadujú podpisy všetkých členov predstavenstva spoločnosti, takto ustanovenú formu prejavu treba dodržať nielen v samotnej kúpnej zmluve, ale aj v zmluve o budúcej zmluve (§ 50a Občianskeho zákonníka).

Z citovaných rozhodnutí podľa súdu vyplýva, že navrhovateľom tvrdený právny vzťah, ktorý mal vzniknúť na základe ústnej dohody koncom kalendárneho roka 2009 uzatvorenej na osobnom stretnutí medzi splnomocneným zástupcom navrhovateľa Ing. Ladislavom Šindlerom a p. L. Č., v danom čase riaditeľom odboru komunikácie odporcu, nikdy platne nevznikol, nakoľko predmetná ústna dohoda je absolútne neplatná pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ).

V súvislosti s tvrdeným uzatvorením ústnej zmluvy svedok Miloš Čikovský, bývalý riaditeľ odboru komunikácie odporcu vypovedal, že sa dohodol ústne s p. Šindlerom, že môže dočasne vykonávať reklamnú činnosť na základe individuálnych písomných objednávok, ktoré sa môžu zrealizovať po súhlase dvoch členov predstavenstva. Objednávku podpisovali vždy dvaja členovia predstavenstva,

že súhlasia s jej realizáciou. Ďalej vo svojej výpovedi uviedol, že to nebola ústna zmluva, lebo nemal kompetenciu na podpis zmluvy a uzatváranie nijakých zmlúv. Každý zo spolupracovníkov totiž vie, že kompetenciu na podpisovanie zmlúv majú len členovia predstavenstva. V žiadnom prípade nebolo možné pokračovať podľa starej zmluvy (zmluvy uzatvorenej medzi odporcom a spoločnosťou UNIMEDIA spol. s r.o.), pretože podmienky obchodovania v reklamnej činnosti sa diametrálne zmenili. Nebol vtedy cenník, nebola možná kontinuita.

Svedok Jozef Búranský, bývalý špecialista pre marketingovú komunikáciu vo svojej výpovedi uviedol, že vzťah medzi navrhovateľom a odporcom fungoval na základe písomných objednávok. Čo sa týka zmluvy, medzi navrhovateľom a odporcom existovala Zmluva o umiestnení reklamy č. 0304/2010 a mala účinnosť do 30.04.2012. K minulosti sa svedok nevedel vyjadriť, nakoľko prevzal dokumentáciu ohľadne marketingovej komunikácie až v júli 2010.

Súd poukázal na to, že v zmysle uvedeného, aj napriek množstvu listinných dôkazov, ktoré v konaní produkoval navrhovateľ, bol povinný ex offio skúmať platnosť navrhovateľom tvrdenej ústnej zmluvy. I keby v konaní bola preukázaná existencia ústnej dohody, čo však podľa súdu nebola, ani skutočnosť, čo malo byť obsahom predmetnej zmluvy (uvádzané svedecké výpovede), predmetná dohoda by nikdy nebola platná pre jej rozpor s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, a to práve z dôvodu nedodržania spôsobu konania štatutárneho orgánu. Medzi navrhovateľom a odporcom bola obchodná spolupráca, avšak táto bola realizovaná na základe samostatných písomných objednávok.

Z uvedených dôvodov nebolo podľa súdu možné prvému určujúcemu petitu navrhovateľa vyhovieť, ako aj s poukazom na skutočnosť, že žalobou na určenie sa poskytuje ochrana právnenému postaveniu žalobcu spravidla predtým, než dôjde k porušeniu právneho vzťahu alebo práva; nie tam, kde právo bolo už porušené. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, a oboma účastníkmi tvrdené, že od skončenia zmluvy uzatvorenej medzi odporcom a spoločnosťou UNIMEDIA spol. s r.o. nebolo navrhovateľovi od roku 2010 umožnené realizovať reklamu. V súvislosti s prvým petitom, tak ako bol zo strany navrhovateľa formulovaný, súd ďalej poukázal na rozhodnutia NS SR sp. zn. 2 Cdo 32/98 a sp. zn. 2 Cdo 131/06, z ktorých okrem iného vyplýva záver, že môže byť určené len jestvovanie práva, prípadne právneho vzťahu, existujúceho ku dňu vyhlásenia rozsudku; obsahom žaloby nemôže byť určenie práva za dobu minulú a ani do budúcnosti.

V poradí druhým petitom sa navrhovateľ domáhal, aby súd zaviazal odporcu, ako vlastníka a správcu unikátneho zariadenia (osobných železničných vozňov a lokomotív), k povinnosti za primeranú odplatu navrhovateľovi zabezpečiť prístup k svojmu unikátnemu zariadeniu na účely distribúcie reklamných a propagačných materiálov na sedadlách a stolíkoch nachádzajúcich sa v osobných železničných vozňoch a lokomotívach zaradených do platného grafikonu odporcu, a to poskytnutím reklamného (mediálneho) priestoru na základe navrhovateľových objednávok (žiadostí).

Podľa názoru súdu ide v danom prípade zo strany navrhovateľa o zneužitie práva - abusus iuris, o správanie zdanlivo dovolené, ale usilujúce o nedovolený výsledok. Z obsahu spisu ako aj záverečnej reči vyplýva, že navrhovateľ chce žalobou docieľiť, aby s ním odporca uzatvoril zmluvu s obsahom, aké má odporca uzatvorené s inými podnikateľskými subjektmi, čo v konaní preukazoval predkladaním nespočetného množstva zmlúv uzatvorených medzi odporcom a tretími osobami. Navrhovateľ sa považuje za experta v oblasti reklamy orientujúcej sa na vlaky, chce vozne využiť efektívnejšie, tak ako boli v minulosti využívané, keď navrhovateľ priniesol odporcovi z dôvodu výkonu reklamnej činnosti finančné prostriedky značného rozsahu, niekoľko miliónov eur, a je preňho nepochopiteľné, že odporca odmieta čistý zisk a odmieta s navrhovateľom podpísať riadnu písomnú zmluvu.

Súd poukázal na to, že sloboda podnikania predstavuje jeden zo základných predpokladov existencie hospodárstva založeného na trhových princípoch. V Ústave Slovenskej republiky je sloboda podnikania garantovaná v rámci základných práv a slobôd v druhej hlave piatom oddiele ako základné hospodárske právo. Právo podnikat' je ústavnou zárukou slobody výkonu hospodárskej činnosti podľa uváženia. Právo podnikat' možno obmedziť vo verejnom záujme. Ak z verejného záujmu vyplynie potreba obmedziť právo podnikat', obmedzenia musia byť upravené zákonom v súlade s čl. 13 ods. 2 až 4 a čl. 35 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Odporca je podnikateľským subjektom s vlastným podnikateľským zámerom, ktorý sa sám rozhoduje, s ktorým podnikateľským subjektom sa rozhodne pre uzatvorenie zmluvy ako základu spolupráce. Zaviazat' odporcu na uzatvorenie zmluvy s navrhovateľom za primeranú odplatu, ktorej

podstatou je sprístupnenie vozňov za účelom realizácie podnikateľskej činnosti navrhovateľa, je podľa názoru súdu nevykonateľným petitom, nakoľko odplata je len jednou z podmienok realizácie zmluvného vzťahu, čo v konečnom dôsledku nemusí pre odporcu bezpodmienečne znamenať výhodnú spoluprácu, nakoľko vychádzajúc zo zmlúv predložených navrhovateľom v konaní ide o komplex práv a povinností obidvoch zmluvných strán. Z uvedeného dôvodu súd návrh navrhovateľa i v prípade druhého petitu zamietol.

V prípade, ak je navrhovateľ toho názoru, že odporca zneužíva svoje postavenie na trhu a svojím konaním resp. nekonaním naplňa skutkovú podstatu zneužitia dominantného postavenia, a to odmietnutím zabezpečenia prístupu k unikátnemu zariadeniu, tak ako uvádza v návrhu, má podľa súdu možnosť podať kedykoľvek podnet na Protimonopolný úrad Slovenskej republiky, ktorý má za úlohu chrániť hospodársku súťaž pred jej obmedzovaním. Protimonopolný úrad Slovenskej republiky je totiž jediným kompetentným orgánom, ktorý má právomoc vysloviť, či posudzované konanie je zneužitím dominantného postavenia.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku podal navrhovateľ v celom rozsahu odvolanie z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p., t.j. že súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, a v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., t.j. že navrhovateľovi ako účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, podľa § 205 ods. 2 písm. b) O.s.p., t.j. že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, podľa § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p., t.j. že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., t.j. že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľ má za to, že predmetná ústna dohoda bola uzavretá v súlade so zákonmi, s dobrými mravmi a aj v súlade so zásadou poctivého obchodného styku. Súdna rozhodnutia, na ktoré poukazuje súd v odôvodnení rozsudku, sa podľa neho vôbec nevzťahujú na prejednávajúcu vec a nie je možné sa na ne odvolávať, keďže ústna zmluva bola uzavretá medzi splnomocneným zástupcom navrhovateľa a zamestnancom (pracovníkom) odporcu, z ktorého pracovného zaradenia bolo obvyklé uskutočňovať právne úkony v mene odporcu, a nie štatutárnymi zástupcami navrhovateľa a odporcu. V mene odporcu teda konal jeho riadiaci vedúci zamestnanec (riaditeľ odboru komunikácie), t.j. odporca bol v rozhodujúcom čase riadne zastúpený. Platnosť a existenciu ústnej dohody potvrdzovali podľa navrhovateľa aj viaceré jeho písomné objednávky, ktoré predkladal na schválenie odporcovi a v ktorých bolo uvedené, že sú predkladané na základe ústnej dohody, a ktoré boli spočiatku (na začiatku roka 2010) akceptované a podpísané iba riaditeľom odboru komunikácie odporcu a následne (po zúžení/obmedzení jeho kompetencie) kontinuálne členmi predstavenstva odporcu. Navrhovateľ uviedol, že na základe predmetnej ústnej dohody v roku 2010 pomerne úspešne fungovala obchodná spolupráca medzi účastníkmi konania a v rozhodnom období odporca uzavretie ústnej dohody zo strany vedúceho zamestnanca nerozporoval. Platnosť a existenciu ústnej dohody potvrdzuje podľa neho aj to, že sa ju odporca pokúšal opakovane vypovedať. Odporca až súdu predložil výňatok zo svojho Podpisového poriadku, ktorý je však len interným dokumentom odporcu a s ktorým splnomocnený zástupca navrhovateľa a ani navrhovateľ neboli v čase uzavretia ústnej dohody zo strany odporcu a ani zo strany zástupcu (zamestnanca) odporcu oboznámení, a preto ani nemohli vedieť o jeho obsahu, teda, že zmluvné vzťahy sú v mene spoločnosti uzatvárané len v písomnej forme. Odporca teda v rozhodujúcom čase neinformoval navrhovateľa o existencii prekážky, a to že zmluvu bolo možné uzatvoriť len písomne. Navrhovateľ v reakcii na výpoveď svedka Miloša Čikovského uviedol, že predložil viaceré listinné dôkazy, najmä písomné objednávky navrhovateľa, s ktorých realizáciou v mene odporcu vyslovil súhlas len samotný svedok, a nie dvaja členovia predstavenstva odporcu, ako to svedok uviedol.

Navrhovateľ s poukazom na § 20 ods. 2 Občianskeho zákonníka uviedol, že v mene právnickej osoby môžu uskutočňovať právne úkony nielen jej štatutárne orgány, ale aj splnomocnení zástupcovia resp. zamestnanci právnickej osoby, ak je uskutočňovanie takýchto právnych úkonov vzhľadom na ich pracovné zaradenie obvyklé. Z vykonaného dokazovania je podľa neho zrejmé, že p. Č. bol v čase uzavretia ústnej zmluvy osobou, ktorá bola oprávnená svojimi úkonmi zaväzovať odporcu, teda mohla v mene odporcu uskutočňovať právne úkony. Táto osoba v mene odporcu prijímala, schvaľovala a podpisovala písomné objednávky navrhovateľa (v roku 2010), čo na pojednávaní podľa neho potvrdili

svedkovia Č. i Q. a akceptáciou objednávky navrhovateľa zo strany p. Č. vznikol medzi navrhovateľom a odporcom zmluvný vzťah, ktorý vychádzal z rámcovej ústnej zmluvy. Navrhovateľ poukázal aj na to, že predmetná dohoda nemôže byť neplatná pre jej rozpor s § 39 Občianskeho zákonníka z dôvodu nedodržania spôsobu konania štatutárneho orgánu, keďže pri uzavretí ústnej zmluvy ani jedna zo zmluvných strán nekonala štatutárnym orgánom.

Navrhovateľ má za to, že ani prípadné prekročenie oprávnenia p. Č. pri uzatváraní ústneho zmluvného vzťahu s navrhovateľom by nespôsobilo jej neplatnosť a odporcovi aj tak vznikli práva a povinnosti z tejto ústnej zmluvy, nakoľko uvedený právny úkon sa preukázateľne týka predmetu činnosti odporcu (reklamná a propagačná činnosť), avšak dôležitejší je fakt, že v rozhodujúcom období nikto zo strany odporcu (ani z predstavenstva odporcu) nenamietal, že by p. Č. prekročil svoje oprávnenia a odporca nepredložil žiadny dôkaz, ktorý by potvrdzoval resp. preukazoval vedomosť p. Ing. Šindlera (splnomocneného zástupcu navrhovateľa) o prekročení oprávnenia p. Č. pri uzatvorení ústnej zmluvy.

Navrhovateľ tiež uviedol, že p. Č. samostatne svojimi úkonmi zaväzoval odporcu, a to napr. akceptovaním jednotlivých objednávok na prenájom reklamného priestoru, a to až do momentu, kedy mu predstavenstvo odporcu v priebehu roka 2010 obmedzilo oprávnenia zaväzovať svojimi úkonmi spoločnosť odporcu, avšak ústnu zmluvu uzatvoril s navrhovateľom na konci roka 2009, pričom obmedzenie oprávnení konať za odporcu nastalo až v roku 2010. Akceptáciu jednotlivých objednávok navrhovateľa zo strany štatutárnych zástupcov odporcu (s poukazom na to, že na predmetných písomných objednávkach bolo vždy uvedené, že tieto sú vystavené v súlade s ústnou zmluvou a poskytnutým cenovým výmerom) je potrebné podľa navrhovateľa s prihliadnutím na všetky okolnosti vyhodnotiť ako viacnásobné konkludentné rešpektovanie a schválenie konania p. Č..

Navrhovateľ v reakcii na tvrdenia súdu prvého stupňa v odôvodnení rozsudku uviedol, že po uzavretí ústnej dohody nemal dôvod domáhať sa súdnou cestou určenia existencie ústnej zmluvy uzavretej medzi ním a odporcom, nakoľko v tomto období existovala jednak dôvera medzi zmluvnými stranami a ústna zmluva bola v praxi dodržiavaná. Práve až porušovanie jeho práv a obštrukcie zo strany odporcu spôsobili, že bol nútený požiadať o súdnu ochranu.

Navrhovateľ uviedol, že je v rozpore so skutočnosťou tvrdenie súdu, že od skončenia zmluvy uzatvorenej medzi odporcom a spoločnosťou UNIMEDIA spol. s r.o. nebolo navrhovateľovi od roku 2010 umožnené realizovať reklamu, nakoľko od skončenia predmetnej písomnej zmluvy bolo navrhovateľovi po roku 2009 (po uzavretí ústnej zmluvy) umožnené zo strany odporcu realizovať reklamu. Až po roku 2010 odporca začal navrhovateľovi brániť vo vykonávaní podnikateľskej činnosti v zmysle uzavretej ústnej zmluvy.

Navrhovateľ tiež poukázal na to, že svojim návrhom sa domáha určenia existencie ústnej zmluvy (právneho vzťahu) existujúceho ku dňu vyhlásenia rozsudku, a nie jej existencie za dobu minulú a ani do budúcnosti, čo vyplýva z úvodnej časti prvého petitu, v ktorom je uvedené, že navrhovateľ a odporca sú účastníkmi právneho vzťahu (a nie, že boli alebo budú účastníkmi takéhoto právneho vzťahu).

Podľa názoru navrhovateľa je ním naformulovaný druhý petit vykonateľný. Navrhovateľ sa uloženia predmetnej povinnosti odporcovi domáhal jednak z titulu platne uzavretej ústnej zmluvy, a tiež z titulu príslušných ustanovení zákona č. 136/2001 Z.z. o ochrane hospodárskej súťaže (§ 8 zákona). Celú spoluprácu medzi ním a odporcom a súdny spor je potrebné podľa neho vnímať v širšom kontexte, a to, že jediným akcionárom odporcu je Slovenská republika a v čl. 55 Ústavy SR je zakotvené, že Slovenská republika chráni a podporuje hospodársku súťaž. Napadnutý rozsudok považuje za nesprávny aj z toho dôvodu, že súd nesprávne právne posúdil prejednávanú vec a pri rozhodovaní neaplikoval ustanovenia zákona o ochrane hospodárskej súťaže, ktoré sa podľa neho priamo dotýkajú prejednáwanej veci. Súd podľa navrhovateľa išiel nad rámec jeho petítov a v rámci prejednávania a rozhodnutia o druhej časti petitu mal súd skúmať, či odporca je vlastníkom/správcom unikátneho zariadenia a či sú kumulatívne splnené všetky zákonom požadované podmienky na uloženie povinnosti odporcovi zabezpečiť navrhovateľovi prístup k unikátnemu zariadeniu za primeranú odplatu. Navrhovateľ zastáva názor, že podnikateľ, ktorý je vlastníkom alebo správcom unikátneho zariadenia (odporca), zneužíva svoje dominantné postavenie na relevantnom trhu (relevantný trh poskytovanie reklamných služieb v osobných železničných vozňoch a lokomotívach zaradených do platného grafikonu odporcu), ak k nemu odmieta zabezpečiť prístup, pričom sú súčasne splnené zákonom požadované podmienky

(§ 8 ods. 5 zákona o ochrane hospodárskej súťaže). Dôležité je podľa neho aj to, že v nedávnej minulosti odporca navrhovateľovi ako aj iným žiadateľom (podnikateľským subjektom) prístup k svojmu unikátnemu zariadeniu na reklamné účely za primeranú odplatu zabezpečoval. Navrhovateľ netvrdí, že odporca je povinný strieť akéhokoľvek záujemcu na využívanie vlakov ako unikátnych zariadení, ale iba takých, ktorí spĺňajú zákonné požiadavky a iba v rozsahu, ktorý umožňuje kapacita príslušného unikátneho zariadenia. Odporca podľa navrhovateľa nepredložil reálne a dostatočné dôkazy na to, že by existoval zákonný dôvod pre neposkytnutie prístupu navrhovateľovi k unikátnemu zariadeniu odporcu za účelom plnenia jeho zmluvných záväzkov.

Navrhovateľ tiež požadoval, aby odvolací súd v súlade s odporúčaním a usmernením Komisie v zmysle článku 16 ods. 1 Nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo dňa 16.12.2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže požiadal Komisiu o informácie, ktoré má k dispozícii a ktoré sa týkajú prejednávanej právnej veci, a o jej stanovisko k otázkam týkajúcim sa uplatňovania súťažných pravidiel spoločenstva, nakoľko tieto môžu mať podstatný význam pre samotné rozhodnutie odvolacieho súdu o odvolaní navrhovateľa.

Navrhovateľ ďalej žiadal, aby odvolací súd v súlade s ust. § 109 ods. 1 písm. b) a c) O.s.p. rozhodol o prerušení odvolacieho konania, nakoľko jeho rozhodnutie závisí aj od otázky, či je odporca vlastníkom alebo správcom unikátneho zariadenia (teda, či osobné železničné vozne a lokomotívy zaradené do platného grafikonu odporcu sú alebo nie sú unikátnym zariadením), a či odporca má alebo nemá dominantné postavenie na relevantnom trhu poskytovania reklamných služieb podnikateľskými subjektmi v exteriéri a interiéri osobných železničných vozňov a lokomotív vo vlastníctve alebo v správe železničných prepravcov pôsobiacich na území Slovenskej republiky užívateľom (cestujúcim, spotrebiteľom).

Navrhovateľ navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, alternatívne, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že návrhu vyhovie.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok v celom rozsahu ako vecne správny potvrdiť. Podľa neho z dôkazov predložených navrhovateľom jediným relevantným, ktorý by podporil tvrdenia navrhovateľa a preukázal uzatvorenie údajnej ústnej zmluvy z konca roka 2009, bola svedecká výpoveď p. Čikovského, ktorého sám navrhovateľ navrhol ako svedka. Ten vo svojej svedeckej výpovedi na pojednávaní konanom dňa 13.3.2013 poprel uzatvorenie akejkoľvek ústnej zmluvy v znení, akého sa navrhovateľ domáha. Túto skutočnosť p. Čikovský potvrdil aj písomne vo svojom čestnom vyhlásení z 27.2.2013, kde uviedol, že si nie je vedomý a ani si nepamätá, že by uzavieral akúkoľvek ústnu zmluvu v mene odporcu s navrhovateľom na využívanie mediálneho priestoru odporcu alebo na inú reklamnú činnosť. Odporca poukázal aj na to, že z verejne prístupného obchodného registra vyplýva, kto je oprávnený konať za spoločnosť a akým spôsobom, a v tomto prípade v mene odporcu konajú a podpisujú vždy spoločne najmenej dvaja členovia predstavenstva, z ktorých je jeden predseda alebo podpredseda predstavenstva. Oprávnenie podpisovať zmluvy a konať v mene spoločnosti smerom navonok môžu splnomocnení, resp. poverení zamestnanci spoločnosti v rozsahu udeleného poverenia alebo splnomocnenia, alebo v zmysle vnútorných predpisov. P. Č. žiadne takéto poverenie, resp. splnomocnenie nemal, t.j. nebol oprávnený svojimi úkonmi zaväzovať odporcu, a navrhovateľ nepredložil akéhokoľvek splnomocnenie, resp. poverenie alebo iný doklad p. Čikovského, ktorého by osoby konajúce v mene odporcu poverovali na uzavretie údajnej ústnej zmluvy. Odporca tiež uviedol, že akéhokoľvek právne úkony v jeho mene sa vykonávajú výlučne v písomnej forme v zmysle jeho interného predpisu. Nie je u neho známy jediný zmluvný vzťah, ktorý by bol uzavretý ústne, a už vôbec nie rámcová dohoda. Podľa odporcu uzatvorenie rámcovej dohody ústnou formou reálne odporuje akejkoľvek logike smerujúcej k zachovaniu právnej istoty medzi subjektmi. Odporca poukázal aj na list toho času predsedu predstavenstva a generálneho riaditeľa Ing. Milana Chúpeka, PhD. zo dňa 26.10.2009, v ktorom Ing. Chúpek upozornil Ing. Vladimíra Vokáľa, konateľa spoločnosti UNIMEDIA, spol. s r.o., že sa môže obrátiť na odpor komunikácie, ktorý reklamné aktivity na majetku odporcu koordinuje, nie že ich uzatvára.

Odporca zdôraznil, že navrhovateľ nikdy nedefinoval, nekonkretizoval obsah údajnej ústnej zmluvy a ani neprecizoval jej podmienky. Stále sa odvolával na ustanovenia zmluvy uzavretej medzi spoločnosťou UNIMEDIA, spol. s r.o. ako poskytovateľom a Železničnou spoločnosťou, a.s. ako záujemcom a právnym predchodcom odporcu z 15.5.2002 o reklame na hnutelnom a nehnuteľnom majetku záujemcu v znení jej Dodatku č. 1 zo 6.12.2005. Táto zmluva skončila svoju platnosť a účinnosť 31.12.2009, a teda

podľa odporcu po tomto termíne nie je možné sa na ustanovenia tejto zmluvy akýmkoľvek spôsobom odvolávať. Zároveň navrhovateľ nebol ani zmluvnou stranou uvedenej zmluvy.

Odporca trval na tom, že jednotlivé objednávky navrhovateľa akceptované odporcom v roku 2010 nemožno považovať za potvrdenie ústnej zmluvy, ktorej sa navrhovateľ domáha, a ani nezakladajú nárok na opätovné podpísanie a akceptovanie ďalších objednávok. Z obsahu takéhoto dokumentu nemožno vyvodiť nič iné, ako uzatvorenie právneho vzťahu, ktorým je krátkodobé, jednorazové odplatné prenechanie užívania mediálneho priestoru odporcu, a takto ich aj podpisujúci členovia predstavenstva za odporcu akceptovali. Preukazovali výlučne súhlas ad hoc s jednou konkrétnou reklamnou akciou.

Odporca poukázal aj na to, že počas samotného súdneho konania údajnú ústnu zmluvu viackrát vypovedal s tým, že vždy zdôraznil, že tak robí z dôvodu právnej istoty. Ak by teda ústna zmluva v minulosti vznikla, čo popiera, v prípade tohto sporu nie je relevantné hovoriť ani o naliehavom právnom záujme na určení ústnej zmluvy. Navrhovateľ vypovedal z údajnej ústnej zmluvy akceptoval.

Odporca tiež uviedol, že ako podnikateľský subjekt, ktorý vykonáva svoju podnikateľskú činnosť samostatne, je oprávnený využiť svoj reklamný (mediálny) priestor podľa svojich predstáv za účelom jeho čo najefektívnejšieho využitia a s tým spätým aj dosiahnutím finančného zisku. Nemôže akceptovať podmienky a predstavy navrhovateľa o efektívnom a ekonomickom využití svojho mediálneho (reklamného) priestoru.

Odporca trvá na tom, že mediálny priestor v osobných železničných vozňoch a v lokomotívach slúžiacich osobnej hromadnej železničnej doprave na Slovensku nie je unikátnym zariadením. Príslušný relevantný trh, ktorým je reklamný trh - distribúcia reklamných a propagačných materiálov na sedadlách a stolíkoch nachádzajúcich sa v osobných železničných vozňoch a lokomotívach zaradených do platného grafikonu odporcu nie je natoľko segmentovaný, aby bolo možné pri tomto reklamnom trhu hovoriť ako o samostatnom trhu tak, ako to navrhovateľ požaduje.

Odporca uviedol, že navrhovateľ sa opiera o argumentáciu v súvislosti s unikátnym zariadením, ktorá nie je podľa odporcu v tomto spore aplikovateľná a spôsobuje nevykonateľnosť petitu v tejto časti z dôvodu, že v zmysle ust. § 7 ods. 1 O.s.p. nepatrí rozhodovanie v tejto otázke do právomoci súdu. Má za to, že v tomto prípade v zmysle ustanovení zákona č. 136/2001 Z.z. o ochrane hospodárskej súťaže je Protimonopolný úrad SR jediným kompetentným orgánom, ktorý má právomoc vysloviť, či mediálny priestor vo vlakoch, ktoré sú vo vlastníctve odporcu, je unikátnym zariadením alebo nie, a či odporca má alebo nemá dominantné postavenie na príslušnom relevantnom trhu poskytovania reklamných služieb.

Navrhovateľ vo vyjadrení k uvedenému vyjadreniu odporcu uviedol, že z čestného vyhlásenia svedka Č.I., ako aj zo svedeckej výpovede tohto svedka vyplýva, že medzi účastníkmi konania bola uzavretá ústna dohoda (zmluva), predmetom ktorej bol najmä záväzok odporcu akceptovať jednorazové objednávky navrhovateľa na činnosti súvisiace s mediálnym priestorom spoločnosti. Navrhovateľ opäť uviedol, že podmienka súhlasu dvoch členov predstavenstva odporcu s realizáciou písomných objednávok nebola medzi zmluvnými stranami (účastníkmi konania) dohodnutá, ústnu zmluvu neuzavrel so štatutárnymi zástupcami odporcu, ale s p. Č., ktorý bol v čase jej uzavretia osobou poverenou/splnomocnenou na uskutočňovanie právnych úkonov v mene spoločnosti. O tom, že právne úkony v mene odporcu sa vykonávajú výlučne v písomnej forme, nemal navrhovateľ vedomosť a nebol o tom informovaný ani zo strany p. Č.W., ani zo strany odporcu.

Navrhovateľ poukázal tiež na to, že uzavretie ústnej zmluvy je možné preukázať aj na základe iných dôkazov, než je výsluch svedka, a to listinami, výsluchom účastníkov, zaužívanou obchodnou praxou. Uviedol, že predložil viaceré listinné dôkazy preukazujúce vznik a trvanie predmetnej ústnej dohody, najmä viacero podpísaných písomných objednávok, v ktorých bolo uvedené, že sú predkladané na základe ústnej dohody, a poukázal aj na snahu odporcu túto ústnu dohodu vypovedať. Ak by uvedená dohoda nebola platne uzavretá, tak by sa na jej základe ani neplnilo, zmluvné strany by sa ňou neriadili a odporca by sa ju opakovane nesnažil vypovedať.

Navrhovateľ uviedol, že obsah ústnej zmluvy definoval a konkretizoval v návrhu na začatie konania. Podmienky zmluvy nebolo potrebné detailnejšie špecifikovať, nakoľko tieto vychádzali z dlhoročnej zaužívanej obchodnej spolupráce, ktorá vznikla medzi odporcom a navrhovateľom na základe písomnej

zmluvy uzavretej medzi odporcom a obchodnou spoločnosťou UNIMEDIA s.r.o. Navrhovateľ má za to, že po dátume ukončenia platnosti a účinnosti uvedenej písomnej zmluvy mohol odporca s akýmkoľvek tretím subjektom (teda nielen so spol. UNIMEDIA s.r.o. alebo navrhovateľom) uzavrieť tzv. nepomenovanú zmluvu (aj v ústnej forme), ktorej jednotlivé práva a povinnosti by boli obdobné, prípadne aj totožné s právami a povinnosťami zakotvenými v uvedenej písomnej zmluve, avšak iba za predpokladu, že by tieto práva a povinnosti boli známe druhej zmluvnej strane. Tieto podmienky boli v prípade uzavretia ústnej zmluvy medzi navrhovateľom a odporcom naplnené.

Navrhovateľ poukázal aj na to, že samotný mediálny priestor nie je unikátnym zariadením. Unikátnym zariadením sú osobné železničné vozne a lokomotívy zaradené do platného grafikonu odporcu, slúžiace osobnej hromadnej železničnej doprave na Slovensku, pričom mediálny priestor v ňom je relevantným trhom, ktorý k tomuto unikátnemu zariadeniu prislúcha a je na jeho existenciu priamo napojený a súvisí s ním.

Navrhovateľ tiež uviedol, že odporca nemal zmluvnú povinnosť uzatvoriť s ním dohodu, ktorej predmetom bolo sprístupnenie interiéru a/alebo exteriéru železničných vozňov na výkon reklamnej činnosti navrhovateľa, ale keď už raz tak učinil, tak je jeho povinnosťou platne uzavretú dohodu dodržiavať, a to až do momentu ukončenia jej platnosti. Navyše podľa neho odporca ako vlastník unikátneho zariadenia, ktorý má dominantné postavenie na relevantnom trhu, má zákonnú povinnosť sprístupniť svoje unikátne zariadenie navrhovateľovi (podnikateľovi, žiadateľovi), ak sú na to splnené zákonné podmienky, pričom podľa neho ich splnenie preukázal.

Navrhovateľ potvrdil, že mu bol zo strany odporcu zaslaný nezáväzný návrh zmluvy, ktorého predmetom bolo odplatné využívanie mediálneho priestoru odporcu, pričom navrhovateľ prejavil vôľu a záujem uzavrieť písomnú zmluvu s odporcom, avšak zaslal mu svoje odôvodnené návrhy na úpravu zmluvných podmienok. Na tieto návrhy reagoval odporca po uplynutí jedného kalendárneho mesiaca zaslaním nového návrhu zmluvy, ku ktorému sa mal navrhovateľ vyjadriť v lehote troch pracovných dní, čo podľa navrhovateľa opätovne potvrdzuje, že v rokovaní odporcu využíva svoju ekonomickú silu a dominantné postavenie na relevantnom trhu. Navrhovateľ zaslal odporcovi svoje pripomienky k ním zaslanému tzv. druhému návrhu zmluvy po lehote troch pracovných dní, na čo odporca zareagoval tým spôsobom, že navrhovateľove pripomienky un bloc neakceptoval a informoval navrhovateľa, že buď príjme návrh zmluvy vypracovaný odporcom alebo zmluva nebude uzavretá.

Odporca vo vyjadrení k vyššie uvedenému vyjadreniu navrhovateľa uviedol, že uvedený úkon navrhovateľa je neehospodárny a nedôvodný, nakoľko ním navrhovateľ nepoukazuje na žiadne nové skutočnosti ani dôkazy, ktorými by rozporoval tvrdenia odporcu.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 O.s.p., pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol oznámený na úradnej tabuli súdu dňa 24.11.2014 podľa § 156 ods. 3 O.s.p. Po preskúmaní obsahu spisu, oboznámení sa s dôvodmi odvolania navrhovateľa, s vyjadrením odporcu k odvolaniu a s ďalším vyjadrením navrhovateľa aj odporcu dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so zisteným skutkovým stavom a právnym posúdením veci prvostupňovým súdom. Súd prvého stupňa sa vo svojom rozsudku vysporiadal so všetkými relevantnými argumentami navrhovateľa, správne vyhodnotil vykonané dôkazy a na správnosť dôvodov uvedených v rozsudku odvolací súd, podľa § 219 ods. 2 O.s.p. v celom rozsahu odkazuje. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím dôvodom navrhovateľa odvolací súd uvádza nasledovné:

Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľa sa podaným návrhom domáhal určenia, že navrhovateľ a odporca sú účastníkmi právneho vzťahu vzniknutého na základe ústnej dohody koncom kalendárneho roka 2009, ktorej predmetom je záväzok odporcu akceptovať žiadosti navrhovateľa o realizáciu objednávok (záväzok odporcu sprístupniť navrhovateľovi unikátne zariadenie poskytnutím reklamného priestoru na hnutelnom a nehnuteľnom majetku, ktorý je v jeho vlastníctve alebo v správe) a záväzok navrhovateľa zaplatiť odporcovi primeranú odplatu za poskytnutie reklamného (mediálneho) priestoru sprístupnením unikátneho zariadenia odporcu, a to s účinnosťou od 1.1.2010, ako aj určenia, že odporca ako vlastník a správca unikátneho zariadenia (osobných železničných vozňov a lokomotív) je povinný za primeranú odplatu navrhovateľovi zabezpečiť prístup k svojmu unikátnemu zariadeniu

na účely distribúcie reklamných a propagačných materiálov na sedadlách a stoličkách nachadzajúcich sa v osobných železničných vozňoch a lokomotívach zaradených do platného grafikonu odporcu, a to poskytnutím reklamného (mediálneho) priestoru na základe navrhovateľových objednávok (žiadostí) do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Uvedená ústna dohoda mala byť uzavretá koncom roka 2009 medzi zástupcom navrhovateľa Ing. Ladislavom Švindlerom a vtedajším riaditeľom odborov komunikácie odporcu U. L. Č., pričom zmluvná spolupráca na základe ústnej dohody mala vychádzať a nadväzovať na písomnú Zmluvu o reklame na hnuteľnom a nehnuteľnom majetku ZSSK, uzavretú dňa 15.5.2002 medzi ZSSK ako záujemcom a spoločnosťou UNIMEDIA, spol. s.r.o. ako poskytovateľom na dobu určitú do 31.12.2009. Účastníci stretnutia vo veci uzatvorenia novej zmluvy, ktorému predchádzalo oznámenie - list generálneho riaditeľa Ing. Milana Chúpeka, PhD. zo dňa 26.10.2009, sa mali podľa tvrdení navrhovateľa dohodnúť na ústnom zmluvnom vzťahu medzi ZSSK a spoločnosťou Rail media s.r.o. s účinnosťou od 1.1.2010 s obdobným predmetom záväzkov ako písomná zmluva (v znení jej dodatku) zo dňa 15.5.2002, ktorej platnosť skončila dňom 31.12.2009, a to až do doby podpisu písomnej zmluvy.

Odvolačný súd sa v celom rozsahu stotožňuje so záverom prvostupňového súdu, že v konaní nebolo preukázané uzavretie ústnej zmluvy, existencie ktorej sa podaným návrhom domáha navrhovateľ. Z Podpisového poriadku odporcu, platného od roku 2009, nepochybne vyplýva, že zmluvné vzťahy sú v mene spoločnosti uzatvárané len v písomnej forme (čl. 3 bod 1). Rovnako dňa 15.5.2002 bola uzavretá písomná Zmluva o reklame, ktorej zmena bola možná len písomnou dohodou zmluvných strán. Uvedená zmluva bola uzavretá na dobu určitú do 31.12.2009. Odporca listom zo dňa 26.10.2009 upozornil zmluvnú stranu (UNIMEDIA, s.r.o.) na deň ukončenia zmluvy, požiadal spoločnosť UNIMEDIA s.r.o. o ukončenie všetkých reklamných aktivít na majetku ZSSK, aby uhradil všetky platby, ktoré prináležia ZSSK na rok 2009 a neuzatváral zmluvy, prípadne neprijímal objednávky na reklamné aktivity, ktoré by časovo presahovali dohodnutý termín ukončenia zmluvy 31.12.2009. Predmetným listom bol poskytovateľ zároveň upozornený, že ak by mal záujem o uzatvorenie novej zmluvy, aby sa obrátil na Odbor komunikácie, ktorý reklamné aktivity na majetku Železničnej spoločnosti Slovensko, a.s. koordinuje. Záverom listu bolo uvedené, že prípadný záujem o uzatvorenie novej zmluvy však nezakladá právo na predĺženie dohodnutého termínu ukončenia pôvodnej zmluvy.

Zo všetkých uvedených skutočností, je preukázané, že zmluvné vzťahy v spoločnosti odporcu vznikali (a aj vznikajú) písomne. Pán Č. nebol oprávnený na uzatváranie žiadnych ústnych zmlúv, sám potvrdil, že žiadnu ústnu zmluvu v mene odporcu neuzatvoril. Jednotlivé objednávky, podpísané p. Č.I., nepreukazujú ústnu dohodu - zmluvu o obchodnej spolupráci ku dňu vyhlásenia rozsudku, ale sú len dôkazom o uzatvorení konkrétnych obchodných prípadov v tom ktorom čase.

Súd prvého stupňa preto správne vyhodnotil otázku neexistencie ústnej zmluvy, ktorá aj vzhľadom na prax uzatvárania písomných zmlúv odporcom na daný predmet spolupráce podľa odvolacieho súdu ani v ústnej forme nemohla byť uzatvorená.

Podľa § 272 ods. 1 Obch. zák., zmluva vyžaduje pre platnosť písomnú formu iba v prípadoch ustanovených v zákone alebo keď aspoň jedna strana pri rokovaní o uzavretí zmluvy prejaví vôľu, aby sa zmluva uzavrela v písomnej forme.

Obchodný zákonník koncipuje právnu úpravu formy zmlúv na základe princípu bezformálnosti právnych úkonov. Písomná forma je podmienkou platnosti len v dvoch prípadoch, a to, keď písomnú zmluvu ustanovuje zákon, alebo ak jedna zo strán určila písomnú formu zmluvy. Vychádza sa z toho, že v konkrétnom prípade môže medzi stranami vzniknúť situácia, že z ich pohľadu ide o taký vzťah, ktorý môže mať len pre niektorú alebo pre obe strany závažné právne následky. Z ust. § 272 ods. 1 Obch. zák. vyplýva, že písomná forma zmluvy je podmienkou platnosti zmluvy aj vtedy, keď aspoň jedna strana pri rokovaní o uzavretí zmluvy prejaví vôľu uzavrieť zmluvu v písomnej forme.

Navrhovateľ nepredložil žiaden dôkaz o existencii zmluvného vzťahu, založeného ústnou zmluvou ku dňu vyhlásenia rozsudku ani nikdy nekonkretizoval jej obsah a podmienky. Odvolával sa na obsah písomnej zmluvy, uzavretej medzi poskytovateľom UNIMEDIA spol. s.r.o. a záujemcom Železničnou spoločnosťou, a.s., ktorá však bola uzavretá na dobu určitú, do 31.12.2009, a navrhovateľ ani nebol jej zmluvnou stranou.

Odvolací súd má za to, že súd prvého stupňa vyvodil z vykonaného dokazovania správne právne závery a dôvody odvolania sú v celom rozsahu právne irelevantné. Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že sám navrhovateľ si bol vedomý, že ďalšie pokračovanie spolupráce je možné len na základe právneho vzťahu, založeného písomnou zmluvou, čo vyplýva z predloženia písomného návrhu zmluvy odporcom, ktorého predmetom bolo odplatné využívanie mediálneho priestoru ZSSK, pričom navrhovateľ prejavil vôľu uzatvoriť s odporcom písomnú zmluvu, keď zaslal odporcovi návrhy na úpravu zmluvných podmienok, aj keď v konečnom dôsledku zo strany odporcu pripomienky navrhovateľa neboli akceptované a zmluva nebola uzavretá. Dôkazom o praxi účastníkov o založení právneho vzťahu písomnou formou je aj Zmuva č. 66/2010-OK na umiestnenie reklamy na huteľnom majetku ZSSK zo dňa 30.4.2010.

Vzhľadom k tomu, že medzi navrhovateľom a odporcom nebola platne uzavretá ústna zmluva, ktorej určenia existencie sa navrhovateľ domáhal predmetnou žalobou, neexistuje ani naliehavý právny záujem na druhom požadovanom určení, a to že odporca je povinný ako vlastník a správca unikátneho zariadenia (osobných železničných vozňov a lokomotív) za primeranú odplatu navrhovateľovi zabezpečiť prístup k svojmu unikátnemu zariadeniu na účely distribúcie reklamných a propagačných materiálov na sedadlách a stoličkách nachádzajúcich sa v osobných železničných vozňoch a lokomotívach zaradených do platného grafikonu odporcu, a to poskytnutím reklamného (mediálneho) priestoru na základe objednávok (žiadostí) navrhovateľa.

V tejto časti sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a na dôvody v ňom uvedené v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. odkazuje. Vzhľadom k tomu, že existencia právneho vzťahu na základe ústnej dohody koncom roka 2009, ku dňu vyhlásenia rozsudku nebola v konaní preukázaná, dôvody odvolania navrhovateľa, v ktorých poukazuje na zneužívanie dominantného postavenia odporcu na relevantom trhu v zmysle zák. č. 136/2001 Z.z. o ochrane hospodárskej súťaže sú právne irelevantné.

Z rovnakých dôvodov odvolací súd zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie odvolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) a c) O.s.p., nakoľko jeho rozhodnutie nezáviselo od otázky, či je odporca vlastníkom alebo správcom unikátneho zariadenia a či odporca má alebo nemá dominantné postavenie na relevantnom trhu poskytovania reklamných služieb podnikateľskými subjektmi v exteriéri a interiéri osobných železničných vozňov a lokomotív vo vlastníctve alebo v správe železničných prepravcov pôsobiacich na území SR užívateľom (cestujúcim, spotrebiteľom).

Odvolací súd preto rozhodol tak, že rozsudok prvostupňového súdu podľa § 219 ods. 1,2 ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil a návrh navrhovateľa na prerušenie odvolacieho konania zamietol.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že v odvolacom konaní úspešnému odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože mu žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli.

Uvedený rozsudok je výsledkom hlasovania odvolacieho senátu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.